

20030218

Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului

din 18 februarie 2003

de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 63 primul paragraf punctul (1) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei [1],

având în vedere avizul Parlamentului European [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [3],

întrucât:

(1) O politică comună în domeniul azilului, incluzând un sistem european comun de azil, reprezintă un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a crea, în mod treptat, un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de circumstanțe, caută în mod legitim protecție în Comunitate.

(2) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale speciale de la Tampere, din 15 și 16 Octombrie 1999, a convenit să lucreze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, întemeiat pe aplicarea integrală și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York, din 31 ianuarie 1967, asigurându-se astfel că nici o persoană nu este trimisă înapoi unde riscă să fie persecutată, și anume menținând principiul nereturnării. În acest sens și fără a aduce atingere criteriilor responsabilității stipulate de prezentul regulament, statele membre, respectând toate principiul nereturnării, sunt considerate țări sigure de către resortisanții țărilor terțe.

(3) Concluziile de la Tampere exprimă de asemenea faptul că acest sistem ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(4) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să

garanteze accesul efectiv la procedurile pentru determinarea statutului de refugiat și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de azil.

(5) În ceea ce privește introducerea în faze succesive a unui sistem european comun de azil care ar trebui să ducă, pe termen lung, la o procedură comună și la un statut uniform, valabil în întreaga Uniune, pentru cei cărora li s-a acordat azil, se cuvine la acest moment, în timp ce se fac îmbunătățirile necesare în lumina experienței, să se confirme principiile pe care se fundamentează Convenția de determinare a statului responsabil cu examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre ale Comunității Europene [4], semnată la Dublin, pe 15 iunie 1990 (numită în continuare Convenția de la Dublin), a cărei punere în aplicare a stimulat procesul de armonizare a politicilor în materie de azil.

(6) Unitatea familiei ar trebui păstrată în măsura în care este compatibilă cu celelalte obiective urmărite prin stabilirea criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(7) Prelucrarea împreună a cererilor de azil ale membrilor unei singure familii de către un singur stat membru face posibilă asigurarea unei examinări în detaliu a cererilor și o coerență a deciziilor luate. Statele membre ar trebui să poată deroga de la criteriul responsabilității, astfel încât să facă posibilă apropierea membrilor familiei atunci când este necesar pe motive umanitare.

(8) Crearea progresivă a unui spațiu fără frontiere interne în care libera circulație a persoanelor este garantată în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene și stabilirea politicilor comunitare privind condițiile de intrare și ședere a resortisanților țărilor terțe, inclusiv eforturile comune către gestionarea frontierelor externe, face necesară stabilirea unui echilibru între criteriile responsabilității în spiritul solidarității.

(9) Aplicarea prezentului regulament poate fi facilitată, iar eficiența sa consolidată, prin aranjamente bilaterale între statele membre pentru îmbunătățirea comunicării între serviciile competente, reducând termenele pentru procedura sau simplificând prelucrarea cererilor de preluare sau reprimire, sau stabilind procedurile privind executarea transferurilor.

(10) Continuitatea dintre sistemul de determinare a statului membru responsabil stabilit prin Convenția de la Dublin și sistemul stabilit prin prezentul regulament ar trebui asigurată. În mod similar, ar trebui asigurată coerența între prezentul regulament și Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului din 11 decembrie 2000 privind instituirea sistemului "EURODAC" pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Convenției de la Dublin [5].

(11) Funcționarea sistemului Eurodac, astfel cum a fost stabilit prin Regulamentul nr. 2725/2000 și în special punerea în aplicare a articolelor 4 și 8 conținute de acesta, ar trebui să faciliteze punerea în aplicare prezentului regulament.

(12) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament, statele membre sunt legate prin obligațiile care le incumbă în temeiul instrumentelor de drept internațional la care sunt parte.

(13) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor pentru exercitarea competențelor de executare delegate Comisiei [6].

(14) Aplicarea prezentului regulament ar trebui evaluată periodic.

(15) Regulamentul respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene [7]. În special, acesta caută să asigure respectarea deplină a dreptului de azil garantat de articolul 18.

(16) Dat fiind că obiectivul măsurii propuse, și anume stabilirea criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentată într-un stat membru de către un resortisant al unui stat terț, nu poate fi îndeplinită suficient și, având în vedere dimensiunea și efectele, poate fi prin urmare mai bine îndeplinită la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este menționat la articolul 5 al tratatului. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat de articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru a realiza acest obiectiv.

(17) În conformitate cu articolul 3 al Protocolului privind poziția Marii Britanii și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda au anunțat, prin scrisorile din 30 octombrie 2001 asupra dorinței lor de a lua parte la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.

(18) În conformitate cu articolele 1 și 2 ale Protocolului privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu ia parte la adoptarea prezentului regulament și nu este obligată prin acesta și nici nu face obiectul aplicării sale.

(19) Convenția de la Dublin rămâne în vigoare și continuă să se aplice între Danemarca și statele membre care sunt obligate în temeiul prezentului regulament până când un acord care să permită participarea Danemarcei la regulament va fi încheiat,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentată într-un stat membru de către un resortisant al unei țări terțe.

Articolul 2

În sensul prezentului regulament:

(a) "resortisant al unei țări terțe" înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 17 alineatul (1) al Tratatului de instituire a Comunității Europene;

(b) "Convenția de la Geneva" înseamnă Convenția din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York, din 31 ianuarie 1967;

(c) "cerere de azil" înseamnă cererea prezentată de un resortisant al unui stat terț care poate fi înțeleasă ca o cerere de protecție internațională din partea unui stat membru, în temeiul Convenției de la Geneva. Orice cerere pentru protecție internațională este prezumată a fi o cerere de azil, cu excepția cazului în care resortisantul statului terț cere, în mod explicit, un alt fel de protecție pentru care poate face cerere separat;

(d) "solicitant" sau "solicitant de azil" înseamnă resortisantul unei țări terțe care a prezentat o cerere de azil cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

(e) "examinarea cererii de azil" înseamnă orice măsură de examinare, decizie sau hotărâre pronunțată cu privire la cererea de azil de către o autoritate competentă în conformitate cu dreptul intern cu excepția procedurilor de determinare a statului membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament;

(f) "retragerea cererii de azil" înseamnă acțiunea prin care solicitantul de azil încetează procedura inițiată prin prezentarea cererii sale de azil, în conformitate cu dreptul intern, fie în mod explicit, fie în mod tacit;

(g) "refugiat" înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care beneficiază de statutul definit prin Convenția de la Geneva și autorizat să rezide în această calitate pe teritoriul unui stat membru;

(h) "minor neînsoțit" înseamnă persoana necăsătorită, sub vârsta 18 ani, care sosește pe teritoriul statului membru neînsoțit de un adult responsabil pentru el în temeiul legii sau al cutumei și atât timp cât aceștia nu sunt luați în întreținere efectiv

de o asemenea persoană; include minori care sunt lăsați neînsoțiți după ce au intrat pe teritoriul statelor membre;

(i) "membri ai familiei" înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri ai familiei solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul statelor membre:

(i) soțul solicitantului de azil sau partenerul său necăsătorit într-o relație stabilă, atunci când legislația sau practica statului membru în cauză rezervă cuplurile necăsătorite un tratament comparabil cu cel rezervat cuplurilor căsătorite, în temeiul legislației sale privind străinii;

(ii) copiii minori ai cuplurilor în sensul punctului (i) sau ai solicitantului, cu condiția că ei să fie necăsătoriți și care se află în întreținerea sa și indiferent dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei sau adoptați astfel cum se definește prin dreptul intern;

(iii) tatăl, mama sau tutorele atunci când solicitantul sau refugiatul este minor și necăsătorit;

(j) "permis de ședere" înseamnă orice autorizație eliberată de autoritățile statelor membre care autorizează un resortisant al unui țări terțe să stea pe teritoriul său, inclusiv documentele care materializează autorizația de a rămâne pe teritoriu în cadrul unui regim de protecție temporară sau până ce încetează circumstanțele care împiedică ducerea la îndeplinire a unei măsuri de îndepărtare, cu excepția vizelor și a autorizațiilor de ședere eliberate în perioada necesară pentru determinarea statului membru responsabil, astfel cum este stabilit prin prezentul regulament sau în timpul examinării unei cereri de azil sau a unei cereri de permis de ședere;

(k) "viza" înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea tranzitului sau a intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru sau în mai multe state membre. Tipul vizei este determinat în conformitate cu următoarele definiții:

(i) "viza de ședere de lungă durată" înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru pentru o perioadă care depășește trei luni;

(ii) "viza de ședere de scurtă durată" înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru sau în mai multe state membre pentru o perioadă a cărei durată totală nu depășește trei luni;

(iii) "viza de tranzit" înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea intrării pentru tranzitarea teritoriului aceluși stat membru sau al altor state membre, cu excepția tranzitului aeroportuar;

(iv) "viza de tranzit aeroportuar" înseamnă autorizația sau decizia care permite unui resortisant al unui stat terț care este supus, în mod specific, acestei cerințe să treacă prin zona de tranzit a unui aeroport și aceasta fără a intra pe teritoriul național al statului membru în cauză, în timpul unei escale sau al unui transfer între două secțiuni ale unui zbor internațional.

CAPITOLUL II

PRINCIPII GENERALE

Articolul 3

(1) Statele membre examinează cererea de azil prezentată de un resortisant al unei țări terțe oricărui dintre ele, la frontieră sau pe teritoriul statului membru în cauză. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), fiecare stat membru poate examina o cerere pentru azil care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor prezentate de prezentul regulament. În acest caz, acel stat membru devine statul membru responsabil în sensul prezentului regulament și își asumă obligațiile asociate acestei responsabilități. După caz, acesta informează statul membru anterior responsabil, statul membru care conduce o procedură pentru determinarea statului membru responsabil sau statul membru căruia i-a fost solicitat să preia sau să reprimească solicitantul.

(3) Orice stat membru își rezervă dreptul, în conformitate cu legislația sa internă, de a trimite un solicitant de azil către o țară terță, în conformitate cu dispozițiile Convenției de la Geneva.

(4) Solicitantul de azil este informat în scris într-o limbă pe care se presupune, în mod rezonabil, că o înțelege cu privire la aplicarea prezentului regulament, termenii și efectele acestuia.

Articolul 4

(1) Procesul de determinare a statului membru responsabil în temeiul prezentului regulament începe imediat ce cererea de azil este prezentată pentru prima oară într-un stat membru.

(2) O cerere de azil se prezumă că a fost prezentată odată ce un formular depus de solicitantul de azil sau un proces-verbal întocmit de autorități a ajuns la autoritățile competente ale statului membru în cauză. Atunci când o cerere nu este făcută în scris, perioada dintre declarația de intenție și întocmirea procesului-verbal ar trebui să fie cât mai scurtă cu putință.

(3) În sensul prezentului regulament, situația unui minor care însoțește solicitantul de azil și răspunde definiției unui membru al familiei menționată la articolul 2 litera (i) nu este disociată de aceea a părintelui sau a tutorelui și este de competența statului membru responsabil pentru examinarea cererii de azil a părintelui sau tutorelui, chiar dacă minorul nu este solicitant de azil individual. Același tratament se aplică copiilor născuți după sosirea solicitantului de azil pe teritoriul statelor membre, fără a fi nevoie să se inițieze o nouă procedură de preluare a acestora.

(4) Atunci când cererea de azil este prezentată autorităților competente ale unui stat membru de către un solicitant care se află pe teritoriul altui stat membru, determinarea statului membru responsabil se face de către statul membru pe al cărui teritoriu se află solicitantul de azil. Acest din urmă stat membru este informat, fără întârziere, de către statul membru care a primit cererea și apoi, în sensul prezentului regulament, este considerat statul membru în care s-a prezentat cererea de azil.

Solicitantul este informat în scris despre acest transfer și despre data la care acesta a avut loc.

(5) Un solicitant de azil care se află în alt stat membru și acolo prezintă o cerere de azil după retragerea cererii sale în timpul procedurii de determinare a statului membru responsabil este reprimat, în condițiile prevăzute la articolul 20, de către statul membru în care s-a prezentat cererea de azil, în vederea finalizării procedurii de determinare a statului membru responsabil de examinarea cererii de azil.

Această obligație încetează în cazul în care solicitantul de azil a părăsit între timp teritoriile statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni sau a obținut un permis de ședere din partea unui stat membru.

CAPITOLUL III

IERARHIA CRITERIILOR

Articolul 5

(1) Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.

(2) Statul membru responsabil în conformitate cu aceste criterii este determinat pe baza situației existente în momentul în care solicitantul de azil a prezentat prima oară cererea sa de azil unui stat membru.

Articolul 6

În cazul în care solicitantul de azil este un minor neînsoțit, statul membru responsabil de examinarea cererii veste acela unde un membru al familiei sale are se află în mod legal, cu condiția că aceasta să fie în interesul superior al copilului.

În absența unui membru al familiei, statul membru responsabil de examinarea cererii este acela în care minorul și-a prezentat cererea de azil.

Articolul 7

În cazul în care solicitantul de azil are un membru al familiei, indiferent dacă familia s-a format anterior în țara de origine, căruia i-a fost permis să rezide în calitate de refugiat într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de azil, cu condiția că persoana în cauză să dorească aceasta.

Articolul 8

În cazul în care solicitantul de azil are un membru al familiei într-un stat membru a cărui cerere nu a făcut încă obiectul unei prime decizii pe fond, statul membru este responsabil de examinarea cererii de azil, cu condiția că persoana în cauză să dorească aceasta.

Articolul 9

(1) În cazul în care solicitantul de azil se află în posesia unui permis de ședere valabil, statul membru care a eliberat documentul este responsabil de examinarea cererii de azil.

(2) În cazul în care solicitantul de azil deține o viză valabilă, statul membru care a eliberat viza este responsabil de examinarea cererii de azil, cu excepția cazului în care viza a fost eliberată în reprezentarea sau pe baza autorizării scrise a altui stat membru. În acest caz, acest din urmă stat membru este responsabil de examinarea cererii de azil. Atunci când un stat membru consultă mai întâi autoritatea centrală a unui alt stat membru, în special din motive de securitate, răspunsul celui din urmă la consultare nu reprezintă autorizare scrisă în sensul prezentei dispoziții.

(3) În cazul în care solicitantul de azil este titularul unuia sau a mai multor permise de ședere sau vize valabile eliberate de diferite state membre, responsabilitatea examinării cererii de azil este asumată de statele membre în următoarea ordine:

(a) statul membru care a eliberat permisul de ședere care conferă dreptul la cea mai lungă ședere sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat permisul de ședere cu data de expirare cea mai îndepărtată;

(b) statul membru care a eliberat viza cu cea mai îndepărtată dată de expirare atunci când vizele sunt de același tip;

(c) atunci când vizele sunt de tip diferit, statul membru care a eliberat viza cu cea mai lungă perioadă de valabilitate sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat viza cu data de expirare cea mai îndepărtată.

(4) Atunci când solicitantul de azil este titularul numai al unuia sau al mai multor permise de ședere care au expirat cu mai puțin de doi înainte ani sau al uneia sau mai multor vize care au expirat cu mai puțin de șase luni înainte și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul statului membru, alineatele (1), (2) și (3) se aplică atât timp cât solicitantul nu a părăsit teritoriile statelor membre.

Atunci când solicitantul de azil este titularul unuia sau a mai multor permise de ședere care au expirat de mai mult de doi ani sau al uneia sau mai multor vize care au expirat de mai mult de șase luni și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul unui stat membru și când acesta nu a părăsit teritoriile statelor membre, statul membru în care este depusă cererea este responsabil.

(5) Faptul că permisul de ședere sau viza a fost eliberat pe baza unei identități false sau uzurpate sau prin prezentarea unor documente falsificate, contrafăcute sau care nu sunt valabile, nu împiedică atribuirea responsabilității statului membru care le-a eliberat. Cu toate acestea, statul membru care a eliberat permisul de ședere sau viza nu este responsabil dacă poate stabili că s-a comis o fraudă după ce permisul sau viza au fost eliberate.

Articolul 10

(1) Atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 18 alineatul (3), inclusiv datele la care face referire capitolul III al Regulamentului (CE) nr. 2725/2000, că un solicitant de azil a trecut ilegal frontiera într-un stat membru pe uscat, pe mare sau pe calea aerului venind dintr-o țară terță, statul membru în care s-a intrat astfel este responsabil de examinarea cererii de azil. Aceasta responsabilitate încetează la 12 luni de la data la care a avut loc trecerea ilegală a frontierei.

(2) Atunci când un stat membru nu poate sau nu mai poate fi responsabil în conformitate cu alineatul (1), și atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 18 alineatul (3), că solicitantul de azil – care a intrat ilegal pe teritoriile statelor membre sau în împrejurări de intrare care nu pot fi stabilite – la momentul prezentării cererii a locuit anterior pentru o perioadă continuă de cel puțin cinci luni într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de azil.

În cazul în care solicitantul a locuit pentru perioade de timp de cel puțin cinci luni în mai multe state membre, statul membru la ultimei șederi este responsabil de examinarea cererii.

Articolul 11

(1) Atunci când un resortisant al unei țări terțe intră pe teritoriul unui stat membru în care este exonerat de obligația de a deține viză, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii sale de azil.

(2) Principiul menționat la alineatul (1) nu se aplică în cazul în care resortisantul unei țări terțe prezintă cererea sa de azil în alt stat membru, în care de asemenea este exonerat de obligația de a deține viză. În acest caz, acest din urmă stat membru este responsabil de examinarea cererii de azil

Articolul 12

Atunci când cererea de azil este formulată într-o zonă de tranzit internațional al unui aeroport al unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii.

Articolul 13

Atunci când nici un stat membru responsabil de examinarea cererii nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de azil este responsabil de examinarea acesteia.

Articolul 14

Atunci când mai mulți membri ai familiei prezintă cereri de azil în același stat membru simultan sau la date destul de apropiate pentru ca procedurile de determinare a statului membru responsabil să se desfășoare împreună și când aplicarea criteriilor menționate de prezentul regulament ar duce la separarea lor, statul membru responsabil este determinat pe baza următoarelor dispoziții:

(a) responsabilitatea pentru examinarea cererilor de azil ale tuturor membrilor familiei aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de a prelua de cel mai mare număr de membri ai familiei;

(b) în celelalte cazuri, responsabilitatea aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de examinarea cererii celui mai în vârstă dintre aceștia.

CAPITOLUL IV

CLAUZA UMANITARĂ

Articolul 15

(1) Orice stat membru, chiar și atunci când nu este responsabil în temeiul criteriilor menționate de prezentul regulament, poate reuni membrii unei familii, precum și alte rude aflate în întreținere, pe motive umanitare bazate în special pe considerente familiale sau culturale. În acest caz, acel stat membru, la cererea altui stat membru, examinează cererea de azil a persoanei în cauză. Persoanele în cauză trebuie să își dea consimțământul.

(2) Atunci când persoana în cauză depinde de asistența altora, pe motiv de graviditate sau copil nou născut, boală gravă, handicap grav sau bătrânețe, statele membre lasă împreună sau reunesc, în mod normal, solicitantul de azil cu altă rudă prezentă pe teritoriul unuia din statele membre, cu condiția că legăturile de familie să fi existat în țara de origine.

(3) În cazul în care solicitantul de azil este minor neînsoțit care are rude în alt stat membru care pot avea grijă de el, statele membre reunesc minorul cu rudele sale, dacă este posibil, cu excepția cazului în care aceasta nu este în interesul superior al copilului.

(4) În cazul în care statul membru astfel solicitat accede la această solicitare, responsabilitatea pentru examinarea cererii îi este transferată.

(5) Condițiile și procedurile pentru punerea în aplicare a acestui articol, inclusiv, după caz, mecanismele de conciliere pentru soluționarea divergențelor între statele membre cu privire la nevoia de a reuni persoanele în cauză, sau cu privire la locul în care acest lucru ar trebui să se facă, sunt adoptate în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2).

CAPITOLUL V

PRELUAREA ȘI REPRIMIREA

Articolul 16

(1) Statul membru responsabil de examinarea cererii de azil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

(a) preia, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolele 17–19, un solicitant de azil care a prezentat o cerere într-un stat membru diferit;

(b) finalizeze examinarea cererii de azil;

(c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolul 20, un solicitant a cărui cerere se află în curs de examinare și care se află pe teritoriul altui stat membru fără permisiune;

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolul 20, un solicitant care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a prezentat o cerere în alt stat membru;

(e) reprimească, în condițiile prevăzute la articolul 20, un resortisant al unei țări terțe a cărei cerere a respins-o și care se află pe teritoriul altui stat membru fără permisiune.

(2) Atunci când un stat membru eliberează un permis de ședere unui solicitant, obligațiile specificate la alineatul (1) sunt transferate aceluia stat membru.

(3) Obligațiile specificate la alineatul (1) încetează atunci când resortisantul țării terțe a părăsit teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni, cu excepția cazului în care resortisantul țării terțe este titularul unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru responsabil.

(4) Obligațiile specificate la alineatul (1) literele (d) și (e) încetează de asemenea de îndată ce statul membru responsabil de examinarea cererii adoptă și a pus în aplicare în mod efectiv ca urmare a retragerii sau respingerii cererii, dispozițiile necesare ca resortisantul țării terțe să se poată deplasa în țara sa de origine sau în altă țară spre care poate călători în mod legal.

Articolul 17

(1) Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de azil consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 4 alineatul (2), sesiza celălalt stat membru să preia solicitantul.

Atunci când cererea de preluare a unui solicitant nu este făcută în termenul de trei luni, responsabilitatea pentru examinarea cererii de azil aparține statului membru în care s-a prezentat cererea.

(2) Statul membru solicitant poate cere un răspuns urgent în cazurile în care cererea de azil s-a prezentat ca urmare a refuzării permisiunii de a intra sau de a rămâne, a unei arestări pentru ședere ilegală sau ca urmare a comunicării sau executării unei hotărâri de îndepărtare și/sau atunci când solicitantul de azil este ținut în detenție.

Cererea menționează motivele care justifică un răspuns urgent și perioada în care este așteptat un răspuns. Această perioadă este de cel puțin o săptămână.

(3) În ambele situații, cererea de preluare de către alt stat membru este prezentată folosindu-se un formular standard și include probele sau dovezile circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 18 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarația solicitantului de azil care permit

autorităților statului membru solicitat să verifice dacă acesta este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute de prezentul regulament.

Normele privind determinarea și procedurile de transmitere a cererilor sunt adoptate în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2).

Articolul 18

(1) Statul membru solicitat face cercetările necesare și hotărăște asupra cererii de preluare solicitantului de azil în termen de două luni de la data la care cererea a fost primită.

(2) În procedura de determinare a statului membru responsabil cu examinarea cererii de azil stabilită de prezentul regulament, se folosesc elemente de probă și dovezi circumstanțiale.

(3) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 27 alineatul (2) se stabilesc două liste și se revizuiesc periodic, care indică elementele de probă și dovezile circumstanțiale în conformitate cu următoarele criterii:

(a) Elemente de probă:

(i) Se referă la probele formale care determină responsabilitatea în temeiul prezentului regulament, atâta timp cât nu sunt respinse prin proba contrară.

(ii) Statele membre pun la dispoziție comitetului menționat la articolul 27 modele ale diferitelor tipuri de documente administrative, în conformitate cu tipologia stabilită în lista cu probele formale.

(b) Dovezi circumstanțiale:

(i) Se referă la elemente indicative care deși refutabile, pot fi suficiente, în anumite cazuri, în funcție de valoarea probatorie atribuită acestora.

(ii) Valoarea lor probatorie, în ceea ce privește responsabilitatea pentru examinarea cererii de azil este evaluată de la caz la caz.

(4) Cerința privind proba nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru o bună aplicare a prezentului regulament.

(5) În absența unor probe formale, statul membru solicitat își recunoaște responsabilitatea dacă dovezile circumstanțiale sunt coerente, verificabile și suficient de detaliate pentru a stabili responsabilitatea.

(6) Atunci când statul membru solicitant a invocat urgența, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (2), statul membru solicitat depune toate

eforturile pentru a se conforma termenului cerut. În cazuri excepționale, când se poate demonstra că examinarea cererii de preluare a unui solicitant este complexă, statul membru solicitat poate răspunde după termenul cerut, dar în orice caz în termen de o lună. În astfel de situații, statul membru solicitat trebuie să comunice decizia sa de amânare a răspunsului statului membru solicitant în termenul cerut inițial.

(7) Absența răspunsului la expirarea termenului de două luni menționat la alineatul (1) și a termenului de o lună menționat la paragraful 6 echivalează cu acceptarea cererii și determină obligația de a prelua persoana în cauză, inclusiv o bună organizarea sosirii acesteia.

Articolul 19

(1) Atunci când statul membru solicitat acceptă că să preia solicitantul, statul membru în care s-a prezentat cererea de azil notifică solicitantului de azil decizia de a nu examina cererea precum și obligația de a-l transfera către statul membru responsabil.

(2) Decizia menționată la alineatul (1) stabilește motivele pe care este întemeiată. Aceasta conține detalii privind termenul de realizare a transferului și, dacă este necesar, conține informații referitoare la locul și data la care solicitantul trebuie să se prezinte, în cazul în care acesta se deplasează către statul membru responsabil prin mijloace proprii. Această decizie poate face obiectul unei căi de atac sau al unei revizui. Această cale de atac sau revizuire nu au efect suspensiv asupra executării transferului, cu excepția cazului în care instanțele judecătorești sau organele competente hotărăsc aceasta, de la caz la caz, dacă legislația internă o permite.

(3) Transferul solicitantului din statul membru în care s-a prezentat cererea de azil către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al primului stat membru, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua solicitantul sau de la decizia privind calea de atac sau revizuirea atunci când acestea au efect suspensiv.

Dacă este necesar, solicitantului de azil i se va furniza de către statul membru solicitant un permis de liberă trecere conform cu modelul adoptat în temeiul procedurii menționate la articolul 27 alineatul (2).

Statul membru responsabil informează statul membru solicitant, după caz, asupra sosirii în siguranță a solicitantului de azil sau asupra faptului că acesta nu s-a prezentat în termenul stabilit.

(4) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, responsabilitatea aparține statului membru în care s-a prezentat prima dată cererea. Acest termen poate fi prelungit până la maxim un an în cazul în care

transferul nu a putut fi efectuat datorită reținerii în închisoare a solicitantului de azil sau până la 18 luni în cazul în care solicitantul de azil se sustrage procedurii.

(5) Norme suplimentare privind efectuarea transferurilor pot fi adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 27 alineatul (2).

Articolul 20

(1) Un solicitant de azil este reprimat în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) și articolul 16 alineatul (1) literele (c), (d) și (e) după cum urmează:

(a) cererea de reprimare a solicitantului de azil trebuie să conțină informații care să permită statului membru solicitat să verifice dacă este responsabil;

(b) statul membru solicitat să reprimească solicitantul este obligat să facă verificările necesare și să răspundă cererii, cât de curând posibil, și să nu depășească sub nici o formă termenul de o lună de la sesizare. Atunci când cererea se bazează pe date obținute din sistemul EURODAC, acest termen se reduce la două săptămâni;

(c) atunci când statul membru solicitat nu comunică decizia sa în termenul de o lună sau de două săptămâni menționat la litera (b), se consideră că a acceptat să reprimească solicitantul de azil;

(d) un stat membru care acceptă să reprimească un solicitant de azil este obligat să readmită persoana respectivă pe teritoriul său. Transferul se efectuează în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între statele membre în cauză, de îndată este posibil, și cel târziu în șase luni de la acceptarea cererii de preluare de către un alt stat membru sau de la decizia privind calea de atac sau revizuirea atunci când au efect suspensiv;

(e) statul membru solicitant notifică solicitantului de azil decizia cu privire la reprimarea sa de către statul membru responsabil. Decizia stabilește motivele pe care se întemeiază. Aceasta conține detalii privind termenul în care se efectuează transferul și, dacă este necesar, conține informații referitoare la data și locul la care solicitantul trebuie să se prezinte, în cazul în care acesta se deplasează spre statul membru responsabil prin mijloace proprii. Această decizie poate face obiectul unei căi de atac sau al unei revizuri. Calea de atac sau revizuirea acestei decizii nu au efect suspensiv asupra executării transferului, cu excepția cazului în care instanțele judecătorești sau organele competente hotărăsc aceasta, de la caz la caz, dacă legislația internă o permite.

Dacă este necesar, solicitantului de azil i se va furniza de către statul membru solicitant un permis de liberă trecere conform cu modelul adoptat în temeiul procedurii menționate la articolul 27 alineatul (2).

Statul membru responsabil informează statul membru solicitant, după caz, asupra sosirii în siguranță a solicitantului de azil sau asupra faptului că acesta nu s-a prezentat în termenul stabilit.

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, responsabilitatea aparține statului membru în care s-a prezentat prima dată cererea. Acest termen poate fi prelungit până la maxim un an în cazul în care transferul sau examinarea cererii nu au putut fi efectuate datorită reținerii în închisoare a solicitantului de azil sau până la optsprezece luni în cazul în care solicitantul de azil se sustrage procedurii.

(3) Normele privind probele și dovezile circumstanțiale și interpretarea acestora și determinarea și procedurile de transmitere a cererilor se adoptă în conformitate cu procedura menționată al articolul 27 alineatul (2).

(4) Norme suplimentare privind efectuarea transferurilor pot fi adoptate în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2).

CAPITOLUL VI

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 21

(1) Fiecare stat membru comunică oricărui alt stat membru care cere aceasta date cu caracter personal referitoare la solicitantul de azil care sunt adecvate, relevante și neexcesive, pentru:

(a) determinarea statului membru responsabil cu examinarea cererii de azil;

(b) examinarea cererii de azil;

(c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(2) Informațiile prevăzute la alineatul (1) pot acoperi numai:

(a) datele de identificare ale solicitantului și, după caz, ale membrilor familiei sale (nume complet și, după caz, numele anterior, porecle sau pseudonime, cetățenia-actuală și anterioară, data și locul nașterii);

(b) documentele de identitate și de călătorie (referințe, durata de valabilitate, data eliberării, autoritatea emitentă, locul eliberării etc.);

(c) alte informații necesare pentru stabilirea identității solicitantului, inclusiv amprente digitale prelucrate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2725/2000;

(d) locurile de ședere și itinerarele de călătorie;

(e) permisele de ședere sau vizele eliberate de un stat membru;

(f) locul în care a fost prezentată cererea;

(g) data depunerii oricărei cereri anterioare de azil, data prezentării actualei cereri, stadiul la care s-a ajuns cu procedura și conținutul deciziei luate, după caz.

(3) De asemenea și în măsura în care este necesar pentru examinarea cererii de azil, statul membru responsabil poate cere altui stat membru să îl informeze asupra motivelor pe care și-a întemeiat solicitantul de azil cererea și, după caz, asupra motivelor oricărei decizii luate în ceea ce privește solicitantul. Statul membru poate refuza să răspundă cererii primite, în cazul în care comunicarea acestor informații este de natură să aducă atingere intereselor esențiale ale statului membru sau protecției libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză sau ale altora. În orice caz, comunicarea informațiilor solicitate este subordonată consimțământului scris din partea solicitantului de azil.

(4) Orice cerere de informații prezintă motivele pe care se întemeiază și, atunci când scopul ei este să verifice dacă există un criteriu care poate determina responsabilitatea statului membru solicitat, menționează pe ce dovezi, inclusiv informații relevante din surse de încredere referitoare la metodele și mijloacele prin care solicitanții de azil intră pe teritoriul statelor membre sau pe ce element specific și verificabil din declarația solicitantului de azil se întemeiază. Se înțelege că astfel de informații relevante din surse de încredere nu sunt suficiente prin ele însele a determina responsabilitatea și competența statului membru în temeiul prezentului regulament, dar acestea pot contribui la evaluarea altor indicații referitoare la solicitantul de azil.

(5) Statul membru solicitat este obligat să răspundă în termen de șase săptămâni.

(6) Schimbul de informații se efectuează la cererea unui stat membru și are loc numai între autoritățile a căror desemnare de către fiecare stat membru a fost comunicată Comisiei, care informa celelalte state membre cu privire la aceasta.

(7) Informațiile schimbate pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1). În fiecare stat membru, aceste informații nu pot fi comunicate, în funcție de tipurile lor și de competențele autorităților destinate, decât autorităților și instanțelor judecătorești însărcinate cu:

(a) determinarea statului membru responsabil cu examinarea cererii de azil;

(b) examinarea cererii de azil;

(c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(8) Statul membru care transmite informația se asigură că este corectă și actualizată. În cazul în care statul membru a transmis informații care nu sunt corecte sau care nu ar fi trebuit transmise, statul membru destinatar este informat imediat despre aceasta. Acestea sunt obligate să corecteze astfel de informații sau să le ștergă.

(9) Solicitantul de azil are dreptul de a fi informat, la cerere, asupra oricăror date prelucrate care îl privesc.

În cazul în care acesta constată că informațiile au fost prelucrate cu încălcarea prezentului regulament sau a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [8], în special deoarece sunt incomplete sau inexacte, el are dreptul ca aceste date să fie corectate, șterse sau blocate.

Autoritatea care corectează, șterge sau blochează datele informează, după caz, statul membru care transmite sau primește informația.

(10) În fiecare stat membru în cauză se ține o evidență în dosarul individual al persoanei în cauza sau/și într-un registru a transmiterii sau primirii informațiilor schimbate.

(11) Informațiile schimbate sunt păstrate pe o perioadă care să nu depășească pe aceea în scopul căreia sunt schimbate.

(12) Atunci când datele nu sunt prelucrate automat sau nu sunt conținute, sau nu se intenționează a fi înregistrate într-un dosar, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura respectarea prezentului articol prin verificări eficiente.

Articolul 22

(1) Comisiei îi sunt notificate de către statele membre autoritățile responsabile pentru îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezentul regulament și asigură că aceste autorități au resursele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor și în special pentru a răspunde în termenul prevăzut la cererile de informații, cererile de preluare și a cererilor de reprimire a solicitanților de azil.

(2) Normele privind instituirea mijloacelor de transmisie electronică sigură între autoritățile menționate la alineatul (1) pentru transmiterea cererilor și asigurarea că expeditorii primesc în mod automat o dovadă electronică a recepției sunt stabilite în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2).

Articolul 23

(1) Statele membre pot stabili între ele, pe baze bilaterale, aranjamente administrative cu privire la detaliile practice de punere în aplicare a prezentului regulament pentru a facilita aplicarea și a mări eficiența acestuia. Astfel de aranjamente se pot referi la:

(a) schimbul de ofițeri de legătură;

(b) simplificarea procedurilor și scurtarea termenelor referitoare la transmiterea și examinarea cererilor de preluare sau reprimire a solicitanților de azil.

(2) Aranjamentele menționate la alineatul (1) sunt comunicate Comisiei. Comisia verifică dacă aranjamentele prevăzute la alineatul (1) litera (b) nu încalcă prezentul regulament.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24

(1) Prezentul regulament înlocuiește Convenția de determinare a statului responsabil cu examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul din statele membre ale Comunității Europene, semnată la Dublin, la 15 iunie 1990 (Convenția de la Dublin).

(2) Cu toate acestea, pentru a asigura continuitatea regimului de determinare a statului membru responsabil pentru o cerere de azil, atunci când o cerere de azil a fost prezentată după data menționată la articolul 29 alineatul (2), faptele care pot atribui responsabilitatea unui stat membru în temeiul prezentului regulament sunt luate în considerare, chiar dacă ele preced aceasta dată, cu excepția faptelor menționate la articolul 10 alineatul (2).

(3) Atunci când, în Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 se face trimitere la Convenția de la Dublin, o astfel de trimitere se consideră făcută la prezentul regulament.

Articolul 25

(1) Termenele prevăzute de prezentul regulament se calculează după cum urmează:

(a) atunci când termenul este exprimat în zile, săptămâni sau luni se calculează de la momentul la care apare un eveniment sau este efectuat un act, ziua în care evenimentul apare sau în care este efectuat actul nu este calculată în termenul în cauză;

(b) un termen exprimat în săptămâni sau luni se încheie la expirarea zilei din ultima săptămână sau lună care reprezintă aceeași zi a săptămânii sau aceeași dată ca ziua

în care actul sau evenimentul de la care s-a calculat termenul a avut loc. În cazul în care, într-un termen exprimat în luni, ziua în care ar trebui să expire termenul nu apare în ultima lună, termenul se încheie la expirarea ultimei zile din acea lună;

(c) termenele includ sâmbete, duminici și sărbătorile oficiale în oricare din statele membre în cauză.

(2) Cererile și răspunsurile sunt trimise folosind orice mijloc care furnizează o dovadă de primire.

Articolul 26

În ceea ce privește Republica Franceză, prezentul regulament se aplică numai pe teritoriul său european.

Articolul 27

(1) Comisia este sprijinită de un Comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 ale Deciziei 1999/468/CE.

Perioada menționată la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE ce se stabilește la trei luni.

(3) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

Articolul 28

La cel mult trei ani de la data menționată la articolul 29 alineatul (1), Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament și, după caz, propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile necesare pentru pregătirea acestui raport, cel târziu cu șase luni înainte de expirarea termenului.

După prezentarea acestui raport, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament în același timp cu prezentarea rapoartelor cu privire la punerea în aplicare a sistemului Eurodac prevăzut la articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 2725/2000.

Articolul 29

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Se aplică cererilor de azil prezentate începând din prima zi din a șasea lună următoare intrării sale în vigoare și, de la acea dată, se aplică oricărei cereri de preluare sau de reprimire a solicitanților de azil, indiferent de data la care cererea a fost prezentată. Statul membru responsabil cu examinarea unei cereri de azil prezentate înainte de acea dată este determinat în conformitate cu criteriile menționate de Convenția de la Dublin.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Bruxelles, 18 februarie 2003.

Pentru Consiliu

Președintele

N. Christodoulakis

[1] JO C 304 E, 30.10.2001, p. 192.

[2] Aviz emis la 9 aprilie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

[3] JO C 125, 27.5.2002, p. 28.

[4] JO C 254, 19.8.1997, p. 1.

[5] JO L 316, 15.12.2000, p. 1.

[6] JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

[7] JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

[8] JO L 281, 23.11.1995, p. 31.
